

Άγιος Συμεών: Πω, πω, ποία ανεκλάλητος συγκατάβασις του Θεού!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος.

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=492423>

Παρά ταύτα, Δέσποτα, ακόμη δεν εγνώριζον, ότι συ είσαι εκείνος που με εδημιούργησες από λάσπην και μου εχάρισες όλα αυτά τα καλά.

Δεν εγνώριζον ακόμη, ότι συ ήσουν ο μη υπερήφανος Θεός μου και Κύριος.

Και πώς να το γνωρίσω, αφού δεν είχον ακόμη αξιωθή να ακούσω την φωνήν σου, διά να σε γνωρίσω, δεν μου είχες ακόμη είπει μυστικώς «Εγώ είμι».

Διότι ήμην ανάξιος και ακάθαρτος, έχοντας ακόμη τα αυτιά της ψυχής μου φραγμένα με την λάσπη της αμαρτίας και τα μάτια μου κλειστά από την απιστίαν και την άγνοιαν και τον σκοτισμόν και την ομίχλην των παθών.

Και εσέ μεν τον Θεόν μου κατ' αυτόν τον τρόπον σε έβλεπα· επειδή όμως ούτε εγνώριζον ούτε επίστευον, ότι δύναται ο Θεός να οραθή από κάποιον, όσον βεβαίως είναι δυνατόν να γίνη τούτο, δεν ηδυνάμην να εννοήσω ότι είναι ο Θεός ή η δόξα του Θεού εκείνο που μου επαρουσιάζετο πότε με τον ένα και πότε με τον άλλον τρόπον, αλλά το τόσον ασυνήθιστον αυτό θαύμα αφ' ενός μεν με εγέμιζεν έκπληξιν, αφ' ετέρου δε επλημμύριζεν από χαράν όλην μου την ψυχήν και την καρδίαν, μέχρι σημείου να νομίζω ότι ακόμη και αυτό το σώμα μου να μετέχη εις την ανεκκλάλητον εκείνην χάριν.

Εν τούτοις δεν εγνώριζον ακόμη τότε ποίος είσαι συ που τόσον καθαρά έβλεπον. Τότε έβλεπον συχνότερα φως, άλλοτε μεν εντός μου, όταν η ψυχή μου ευρίσκετο εις κατάστασιν γαλήνης και ειρήνης, άλλοτε δε εφαινέτο κάπου έξω από τον εαυτόν μου και μακράν ή και εξηφανίζετο τελείως και όταν εκρύπτετο μου επροκαλούσε αβάστακτον θλίψιν, επειδή εσκεπτόμην ότι ασφαλώς δεν θα ξαναφανή πλέον.

Αλλ' όταν εγώ ανελυόμην εις θρήνους και κλάματα και εδεικνυον κάθε αποξένωσιν και υπακοήν και ταπεινώσιν ενεφανίζετο πάλιν ως ήλιος, ο οποίος διασχίζει το πάχος του νέφους και ολίγον κατ' ολίγον παρουσιάζεται γλυκύς και στρογγυλός.

Τοιουτοτρόπως, λοιπόν, συ ο ανέκφραστος, ο αόρατος, που δεν ψηλαφήσαι, ο αμετακίνητος, που είσαι πάντοτε παντού και εις όλα παρών και γεμίζεις με την παρουσίαν σου τα πάντα, ο οποίος κάθε ώραν -διά να είπω έτσι- και κατά την ημέραν και κατά την νύκτα εμφανίζεσαι και κρύπτεσαι, απομακρύνεσαι και επανέρχεσαι, εξαφανίζεσαι και αιφνιδίως επανεμφανίζεσαι, ολίγον κατ' ολίγον έδιωξες το σκότος που ήτο εντός μου, το σύννεφον το απεμάκρυνες, ελέπτυνες το πάχος, εκαθάρισες τα πνευματικά μου μάτια από την τσίμπλα, ξεβούλωσες και άνοιξες τα αυτιά του νου μου, αφήρεσες από την ψυχήν μου το κάλυμμα της αναισθησίας και μαζί με όλα αυτά ενέκρυσες εντός μου και κάθε σαρκικήν επιθυμίαν και την απεμάκρυνες τελείως από εμέ.

Αφού, λοιπόν, με έκαμες τέτοιον, εκαθάρισες τον ουρανόν από κάθε σύννεφον· ουρανόν δε ονομάζω την καθαρισθείσαν από τας αμαρτίας ψυχήν, εις την οποίαν ερχόμενος αοράτως, δεν γνωρίζω κατά ποίον τρόπον, η από που, εσύ ο οποίος είσαι πανταχού παρών, αιφνιδίως ευρίσκεσαι και σαν άλλος ήλιος φανερώνεσαι.

Πω, πω, ποία ανεκλάλητος συγκατάβασις του Θεού!

Απόσπασμα από την Α' Ευχαριστία του Αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου, η οποία περιέχεται, στο βιβλίο «Συμεών του Νέου Θεολόγου», 3ος τόμος, «Κατηχήσεις ΚΑ' - ΛΔ', Ευχαριστία 1-2», της σειράς βιβλίων Άπαντα των Αγίων Πατέρων, των εκδόσεων Ωφελίμου Βιβλίου. Μετάφραση, σχόλια Ηλίας Τσιάκος, θεολόγος, νομικός.